

THE DUBLINERS

Dossier de premsa

FITXA ARTÍSTICA

Barney McKenna - Banjo tenor, mandolina i veus
John Sheahan - Violí, tin whistle i mandolina
Seán Cannon - Veu solista i guitarra
Eamonn Campbell - Guitarra i mandolina
Patsy Watchorn - Veu solista i banjo

Folk irlandès en estat pur

Seven drunken nights, una exaltació de l'amistat, el whisky de triple destil·lació i les pintes de cervesa negra, va marcar l'inici del llarg idil·li entre The Dubliners i els milions d'amants de la música de tot el globus. En aquella època, final dels 60, la ràdio nacional irlandesa va censurar l'enregistrament del tema i, amb l'efecte habitual en aquests casos, la cançó va adquirir una popularitat inmesa.

De tot plegat es compleixen ja 47 anys, gairebé mig segle de vida per a un grup que va començar a explicar les seves històries a l'O'Donoghue's pub de Dublín. The Dubliners ha entrat en la seva cinquena dècada, es diu ràpid, d'extensos tours combinats amb enregistraments (més de 200 àlbums i acaben d'editar ***A time to remember***, registrat al Metropol de Viena) i continua encisant el públic amb la seva particular forma d'entendre la vida, les seves increïbles veus, la seva indescriptible forma de tocar, el seu estil salvatge, les seves enormes barbes, el seu carisma i el seu humor. Els Dubliners s'han begut i han celebrat la vida com pocs. Ha arribat el moment de brindar amb ells.

Per a més informació i contractacions:

MADMA

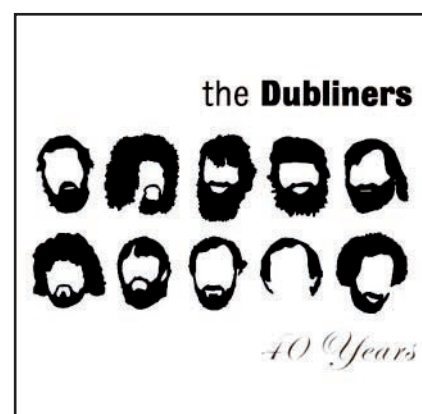
Tel. 938 728 355

madma@madma.com

www.madma.com

Discografia destacada

2009	A time to remember
2006	Live At Vicar Street
2002	40 Years
1997	Alive Alive-O
1996	Further Along
1992	30 Years A-Greying
1988	Dubliners's Dublin
1987	25 Years Celebration
1985	Live In Carré
1983	Prodigal Sons
1979	Together Again
1977	15 Years On
1976	A Parcel of Rogues
1975	Now
1973	Plain and Simple
1972	Hometown
1970	Revolution
1969	At Home with The Dubliners
1968	Drinkin' and Courtin'
1967	A Drop of the Hard Stuff
1966	Finnegan Wakes
1965	In Concert
1964	The Dubliners with Luke Kelly

Els mitjans han dit d'ells...

"No és fàcil d'explicar el que es viu en un dels seus concerts, és la sensació d'estar recolzat a la barra mentre toquen uns amics, com si estiguéssim en un dels pubs on els van veure néixer".

Web Mundo Música

"En una època en què les bandes es formen i dissolen com els núvols d'un paisatge irlandès, The Dubliners han descobert els ingredients perdurables de la música que els han fet sobreviure a un viatge de 47 anys al voltant del món: cultivant l'herència dels qui van ser-hi abans que ells, cantant amb distensió, sense perdre mai el sentit de l'humor i trobant encara el diamant en un relleu gastat i usat en excés".

Diari The Vienna Review

"La popularitat de The Dubliners és indiscutible i la seva contribució al món de la música tradicional és incomparable. Són probablement el millor accident que li podia succeir al món de la música tradicional i han contribuït a alimentar-la no només amb les seves veus magnífiques, sinó també amb el seu talent excepcional com a músics i 'entertainers".

Web InDublin

Darreres actuacions a Espanya

FEBRER 2009

06	Xerès de la Frontera	Teatro Villamarta
07	Còrdoba	Gran Teatro
09	Madrid	Galileo Galilei
11	Barcelona	L'Auditori

JULIOL 2008

13	Ortigueira	Festival Celta de Ortigueira

FEBRER 2008

11	Albacete	Teatro Circo
12	Conca	Teatro Auditorio
15	Valladolid	Ambigu
16	Manresa	Teatre Kursaal

MAIG 2007

23	Bilbao	Kafe Antzokia
24	Miranda d'Ebre	Centro Cultural Caja de Burgos
25	Aranda de Duero	Centro Cultural Caja de Burgos

La història de The Dubliners arrenca el 1962, al pub O'Donoghue's de Dublín i sota el nom original de The Ronnie Drew Folk Group (van decidir canviar-lo pel títol de la novel·la de James Joyce *Dubliners*). Just un any més tard, la banda, formada inicialment pels músics Ronnie Drew, Luke Kelly, Barney McKenna i Recularan Bourke, participa al Festival d'Edimburg on coneixen el president de Transatlantic Records, Nathan Joseph, marca per a la qual comencen a gravar.

El 1967, la seva fama es dispara fruit d'una simple coincidència. El tema *Seven Drunken Nights*, registrat en una sola presa, és escollit per una ràdio pirata que comença a punxar-lo entre els Beatles, Mamas & the Papas, els Who, Kinks i Jimi Hendrix. De la nit al dia, The Dubliners es converteix en una gran banda d'èxit, amb gires mundials i discos d'or. No és exactament el que es podia esperar d'un grupat de peluts que "semblava que els acabessin de fer fora d'un sordid bar, d'esquena i per la porta del darrere, i haguessin aparegut, com caiguts del cel, al centre de Londres" (Colin Irwin, Live at

the Albert Hall). Els setanta van començar com havien acabat els seixanta: actuacions salvatges, alcohol... El grup va començar a realitzar gires regularment, al mateix temps que registrava nous discos. Però, el primer contracte va arribar aviat: el 1974, Ciarán Bourke va caure rodó al mig de l'escenari a causa d'una hemorràgia cerebral la qual, finalment, el portaria a la tomba. A la desaparició de Bourke va seguir la malaltia de Luke Kelly, a qui van diagnosticar un tumor cerebral, del qual va ser intervingut quirúrgicament diverses vegades. Kelly va fer remarcables progressos de recuperació i va continuar les gires amb The Dubliners, al mateix temps que mantenia el seu salvatge i malsà estil de vida. Seán Cannon, un vell amic, va succeir Luke quan aquest ja no va poder pujar-se a un escenari.

El 1987 va resultar ser un dels millors -i més atafegats- anys per a la banda. The Dubliners grava al costat dels Pogues el single hit *Irish Rover*, tema que els torna a les llistes d'èxits i els obre a una audiència completament nova: un públic que ni tan si sols havia nascut quan el

grup començava. Un any més tard, Eamonn Campbell s'uneix a la banda de forma regular, un pas que resultaria un dels més importants de la història de The Dubliners. Els vuitanta se'n van amb rumors de dissolució de la banda, probablement notícia que sempre ha vingut perseguint-los. Fos com fos, el rumor no va complir-se i The Dubliners va celebrar el seu 30è aniversari el 1992, amb un doble àlbum i un extens tour.

Tan sols tres anys després, els fans reben un cop dur: Ronnie Drew decideix abandonar el grup pocs mesos després d'editar l'esplèndid àlbum *Dirty Rotten Shame*. En aquell moment, fins i tot els seguidors més optimistes van pensar que era el final, però la banda va rebre amb els braços oberts el seu nou membre Paddy Reilly per a així continuar amb la seva ocupada agenda de tours i enregistraments. Ja el 2005 entra en acció el gran baladista Patsy Watchorn, qui aporta la seva veu i el seu banjo, prenent el testimoni de Reilly qui reprèn la seva carrera en solitari.

Una de les notícies més dures per a la banda i els seus fans

>> Biografia

arriba el 2008: Ronnie Drew mor als 73 anys víctima d'un càncer de gola. Els seus amics, la millor selecció de cantants i músics irlandesos de tots els gèneres, li rendeixen tribut el febrer del mateix any gravant *The Ballad of Ronnie Drew*, disc amb què es recapten fons a favor de la Societat Irlandesa contra el Càncer. Participen U2, The Dubliners, The Chieftains, Kíla, Andrea Corr, Sinéad O'Connor, Mary Black...

I sense més, ens trobem de ple en el cinquè decenni de The Dubliners, gairebé mig segle que no els ha robat un àpex de qualitat. La banda continua oferint una actuació d'extraordinària classe i segueix editant discos: l'últim, registrat aquest mateix any en directe a Viena, *A time to remember*.

The Dubliners ha deixat empremta i ha facilitat la feina a dotzenes de bandes d'Irlanda i Escòcia, com els Chieftains, els Pogues, U2, Ossian, els Fureys i moltes altres. La xifra d'artistes que cita la banda com un dels seus ídols o grans influències és inacabable. The Dubliners va deixar i continua deixant rastre. És, sens dubte, una barreja que el món mai tornarà a veure.

